

[Ivar Nørgaard.]

tiering af lønningerne, så længe man har en så udpræget stærk differentiering af lønningerne på det private arbejdsmarked, for vi synes også, at den situation er uholdbar, som vi er inde i nu, at man ikke kan konkurrere i hovedstadsområdet. Men vi er ikke tilfreds med det forslag til en stedtillægsordning, som er blevet resultatet af forhandlingerne i tjenestemandskommissionen, og det resultat, som ministeren nu her forelægger. Det lykkedes at få tilslutning til et forslag om forbedring allerede under behandlingen i tjenestemandskommissionen, nemlig at man også indfører pristalsregulering for b-, c-, d- og e-grupperne. Det mener jeg er en retfærdighedshandling, som i hvert fald bevirker, at indtil man får lavet en anden ordning bliver forskellen mellem de nye stedtillægsætser og de gamle ikke større og større på grund af prisbevægelserne. Det synes jeg i sig selv er en forbedring.

Men det helt afgørende for, om en stedtillægsordning kan vække tillid, er jo, at den svarer til de faktiske forhold. Det vil sige, at når man nu har valgt at lade stedtillægget være afhængig af prisforskelle, leveomkostningsforskelle, sådan som det jo udelukkende i hvert fald var tanken med den nuværende stedtillægsordning, men derudover også tager hensyn til lønforskelle på det private arbejdsmarked, ja, så er det helt afgørende vigtigt, at man har noget holdbart statistisk materiale, som sandsynliggør de forskelle, stedtillægsordningen skal indeholde, for de skal jo blot være en afspejling af de forskellige reelle forhold geografisk. Og dér er det desværre sådan, at den statistik, man har, både den lønspredningsstatistik, man har, og den prisgeografiske statistik, man har, ikke er egnet til at tage så vidtgående skridt, som stedtillægsordningen er udtryk for. Det er vi i og for sig alle sammen klar over, men hvad kan vi så gøre? Ja, vi må jo gøre det, at vi anmoder regeringen om at fremme fremskaffelsen af mere holdbart materiale, at fremme lønstatistikken, at fremme den prisgeografiske statistik, og så ændre stedtillæggene, når dette materiale kommer til at foreligge.

Til sidst skal jeg nævne, at vi fra socialdemokratisk side fuldt ud kan tilslutte os de forslag om samordning af tjenestemandspension og folkepension, som er foreslået.

Vi finder, at den ordning med førtidspension, der er foreslået, kan være banebryder for en almindelig førtidspensionering, idet vi mener, at mange arbejdere og landmænd utvivlsomt kan have mindst lige så god brug for en sådan ordning som tjenestemændene. Men vi mener også, at vi, når vi nu skal behandle hele dette spørgsmål i folketingsudvalget, nøje bør undersøge, hvordan vi kan hindre, at et sådant socialt fremskridt bliver misbrugt, således at vi kan sikre, at folk ikke får både i pose og i sæk.

Langkilde: Med de foreliggende lovforslag fuldendes jo det mønster for en tjenestemandreform, som der siden 1965 har været arbejdet med i tjenestemandskommissionen. Når man nu tager det samlede overblik over reformen, som disse sidste lovforslag giver mulighed for, må man erkende, at der virkelig er tale om en gennemgribende reform.

I forhold til folketingets arbejde vil vel navnlig normerings- og klassificeringsforslaget medføre væsentlige ændringer, som der er grund til at fremhæve. Det er jo for så vidt vel næsten en historisk lejlighed, når vi må sige, at dette lovforslag antagelig bliver den sidste normeringslov, som folketinget skal behandle. Efter lovforslagets § 1 gælder lovens bestemmelser, indtil de ændres ved aftale. For nogle år siden rejste jeg her i folketinget under behandlingen af den årlige normeringslov spørgsmålet, om det virkelig kunne være rigtigt, at vi hvert år i folketinget skulle behandle en sådan lov, som jo også for administrationen i alle dens forskellige led betød en vældig arbejdsmæssig belastning, uagtet forholdet var det, at lovens betydning økonomisk, i forhold til den samlede lønsum, var ret beskeden.

Fremtidig er det altså meningen, at disse forhold skal søges ordnet ved aftale. Dette gælder selvfølgelig ikke blot de årlige normeringer og nynormeringer, men også problemerne omkring de generelle lønændringer. Alle disse problemer kommer nu til at gå ind i en aftale mellem regeringen og centralorganisationerne. Regeringen skal selvfølgelig skaffe sig bevillingsmæssig dækning, og opnås der ikke enighed mellem regeringen og centralorganisationerne, ja, så skal folketinget fremtidig tage stilling til problemet ved et lovforslag. Dertil må føjes, at gennem lønningsrådet vil folketinget fortsat have